

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

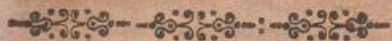
Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

Punctum VII. De communicatione generali privilegiorum, quæ in omnibus
fere ordinibus reperitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

10. n. 6. Azor. 1. part. lib. 5. c. 23. q. 2.
 Tambur. tom. 1. disput. 16. q. 5. n. 11.
 Petrus ab Angelis in specul. disp. 1. sect.
 2. num. 5. Henric. lib. 7. c. 22. n. 3. Syl-
 vester verb. privileg. q. 3. Suarez lib. 8. c.
 27. n. 7. Lezana verb. privileg. n. 9. &
 10. Coninch. p. 2. disp. 33. dub. 2. num.
 16. Layman. lib. 1. tract. 4. c. 23. n. 6.
 Bordon. tom. 2. resol. 32. num. 26. &
 resol. 52. num. 18. Moronius consil. 99.
 à n. 119. & alij.

PUNCTUM VII.

De communicatione generali privilegio-
 rum, qua in omnibus sepe ordini-
 bus reperitur.

In quo
 consistat
 commu-
 nicatio
 privile-
 giorum,
 explica-
 tur.

87. EFFICIENTIA communica-
 tionis privilegiorum in eo
 consistit, quod jus uni concessum per
 aliquod privilegium, alteri etiam
 concedatur, per novam communi-
 cationem, qua illud ipsum isti conce-
 ditur, vel certe per quandam exten-
 sionem talis privilegij; & sic idem fe-
 re est ac privilegium *ad instar*, de quo
 num. 39. loquuti sumus; seu ad imita-
 tionem prioris proportione servata.
 Et talis proportio in eo consistit, ut
 concessum uni Religioni, ad aliam
 Religionem extendatur; concessum
 uni Provinciæ, ad aliam; concessum
 Generalibus, aut Provincialibus
 unius Ordinis, Provincialibus aut
 Generalibus aliorum deferriat; con-
 cessum Capitulis, pro Capitulis; &
 concessum singularibus Religiosis,
 non ut singulares sunt, sed ut partes

communitatis, pro aliis singularibus
 alterius Religionis, vim habeat, ut
 concessum Prædicatoribus, & Con-
 fessoribus, Procuratoribus, &c. &
 concessum pro festivitibus unius
 Ordinis, pro alterius Ordinis festi-
 vitibus respectivè concessum dica-
 tur; ut concessum Dominicis pro die
 Patroni, vel alterius Sancti illius Or-
 dinis, conveniat aliis Ordinibus pro
 die Patronorum, & sanctorum ta-
 lium Religionum. Unde verba in-
 dulti attentè consideranda sunt; tum
 ex parte Ejus cujus privilegium com-
 municatur, an perpetuum sit, an to-
 tale, an conditionatum? Tum ex par-
 te Ejus cui communicatur, an exten-
 datur ad concessa dumtaxat, an et-
 iam ad concedenda. Tum etiam ex
 parte modi, quo communicatur, an
 cum aliqua circumstantia, limitatio-
 ne, vel modo, quæ omnia sunt consi-
 deranda. Sed ut clarius procedamus
 in hac materia, eam in diversis §§. de-
 cidemus.

§. I.

Qualiter omnes Religiones Mendicantes,
 & non Mendicantes sibi metipsis
 in privilegiis communicent?

88. CUM Regulares, licet Ordi-
 num diversorum, sint per-
 sonæ Deo per vota essentialia conse-
 cratæ; æquissimum fuit, ut unum in
 Deo, & professione existentes, uni-
 rentur etiam in eisdem privilegiis, &
 gratis, ut sic uniti arctiori vinculo
 Sedi Apostolicæ, & inter se ad nomē
 Dei propagandum, & animarū salu-

Æquissi-
 mum &
 rationi
 confor-
 me est,
 quod
 Regula-
 res in pri-
 vilegiis
 commu-
 nicent.

tem procurandam copularentur. Et ideo dixit Sixtus IV. In mari magno Augustinianorum: *Conveniebat, ut quos par labor, & paria merita conjungunt, paria conjungerent privilegia, & favores.* Quæ unio per privilegiorum suorum inter se communicationem procurata justa, rationabilis, & sancta habenda est proculdubio: Quam confirmat usus communicationis privilegiorum temporalium, quæ passim in Republicis reperitur; quandoquidem Reges peculiatia privilegia & exemptiones unius civitatis solent alteri communicare, ut sic animi ad sibi obsequia, & obedientiam præstandam conjungantur.

Omnes Religiones Mendicantes inter se in privilegiis communicant.

89. Omnes igitur Religiones Mendicantes ita in privilegiis ad amissum strictè communicant, tam concessis quam concedendis, ac si unicuique specialiter, & nominatim, singula, & omnia aliarum Religionum, essent Communicanti concessa; taliter, quod id quod potest Generale unius Ordinis, id ipsum possint Generales aliorum: & proportione servata dicendum est idem de Provincialibus, Prioribus, Vicariis, Prædicatoribus, Confessoribus, & alijs. Similiter privilegia concessa Ecclesiis, domibus, & Religiosis unius Ordinis, ut sunt partes illius, participant alia domus, Ecclesiæ, & Religiosi ejusdem, vel alterius Ordinis: & concessa pro festivitibus unius Ordinis, respectivè intelligantur festivitibus alterius convenire; sive sint indulgentiæ, sive aliquid simile. Assertio est certissima, & communissima inter Doctores, & constat ex

Bulla Julij II. die 7. Junij anno 1509. concessa Minoribus, & Prædicatoribus, quam referunt Passarel. in privileg. Ordin. Minor. fol. 99. & Rodriguez quest. Regul. tom. 1. quest. 55. art. 2. Aliam amplissimam Leonis X. refert Pater Donatus, tom. 1. tract. 2. quest. 4. & habetur in Bullario Dominicanor. fol. 185. Et respectu omnium Mendicantium inter se. Idem concessit idem Leo X. Constitutione *Dudum per nos.* Apud Confectum fol. 160. ut videre est apud Cherubinum in Bullario tom. 3. fol. 524. & est ordine 32. in Constitutionibus hujus Pontificis. (Atque ut alia prætermittamus, quæ qualibet ex Mendicantibus habet, quæ ex eorum compendiis constant, adjiciam concessionem Clementis VIII. specialiter pro nobis Carmelitis Excalceatis expeditam 5. Junii 1595. & habetur in nostro Bullario fol. 184. ubi inter alia verba sic dicit: *Necnon prædicta, & omnia videlicet privilegia, indulgentias, immunitates, exemptiones, indulgentias, & gratias, & alia quæcumque dicti, & aliorum Ordinum, etiam Mendicantium, Fratrum, Personarum, & bonis, etiam Confraternitatibus, & alijs pijs locis, vel alias quomodolibet præfatis Ordinibus, & Domibus, & eorum bonis concessa, & concedenda prædictis Fratribus Discalceatis Ordinis Beata Maria de Monte Carmeli, Domibus & eorum bonis eadem omnino, simili modo competere, verè, & propriè, ac si ipsis specialiter concessa essent, præsentibus, pro expressis, ac si de verbo ad verbum infererentur, haberi volentes; decernimus, & statuimus, & si opus est eadem nunc concedimus, & impartimus.* Quæ omnia.

omnia, prius Nobis concesserat Clemens VII. in Bulla, quæ incipit : *Ex Clement. anno 1530. & pro toto ordine Sixtus IV. Bulla 37. & 38. in re adeo certa superfluum erit Authores recensere.*

Mendicantes cum non Mendicantibus ad invicem communicant privilegia.
 90. Afferendum est secundò, Religiones Mendicantes, non solum communicare in privilegiis concessis, & concedendis, cum Aliis Religionibus Mendicantibus; sed etiam cum aliis omnibus Religionibus, tam Monachalibus, quam non Monachalibus; ita ut omnia, & singula privilegia, indulgentiæ, gratiæ, exemptiones, indulgentiæ non Mendicantiû, Monachorum, Congregationum, Confraternitatum, & aliorum piorum locorum, illis conveniant, non secus, ac si cuilibet Ordini Mendicanti omnia in specie, & nominatim concessa forent: & idem est de confirmationibus, innovationibus, &c. ut dicemus *cap. 3.* Hæc assertio est communissima, ut supervacaneum sit Authores, & privilegia id concedentia adducere. Videatur Rodriguez *quest. Regular. tom. 1. quest. 55. art. 8.* Miranda *tom. 2. quest. 46. art. 5.* Tambur. *tom. 1. disp. 17. quest. 1. num. 2.* Pellizzar. *tract. 8. cap. 1. num. 41.* Bruno Cassaing. *tom. 1. tract. 1. cap. 3. proposit. 2.* Petrus ab Angelis *disp. 2. sect. 1. n. 5.* § Idem dicendum est de Donatis, & Conversis, qui veri sunt Religiosi juxta dicta *tract. 15. c. 1. nu. 33.* Quod omnia, & singula privilegia participant sicut alii Religiosi. An Religiosi, Episcopi facti Suae Religionis privilegiis potiantur? diximus *ibi cap. 5. num. 43.* An Novitii?

cap. 5. num. 34. An Religiosi expulsi? *ibi ex eodem capite 5. §* Et è converso omnes aliæ Religionis non Mendicantes, sive Monachales, sive non Monachales, omnia privilegia Mendicantium eodem modo participant, & per consequens non Mendicantium, & piorum locorum, ac si essent Mendicantes, ut constat ex eorum privilegiis, quæ recenset Petrus ab Angelis *in specul. privileg. disp. 2. sect. 1. à num. 9. usque ad 39.* Bruno *tract. 1. cap. 3. proposit. 2.* Rodriguez *tom. 3. q. 10. art. 1.* Tambur. *num. 22.* Lezana *tom. 1. cap. 3. num. 17.* Miranda *tom. 2. quest. 46. art. 5.* Pellizz. *num. 41.* Ubi bene advertunt unanquamque Religionem debere attendere clausulas suæ Bullæ communicationis, ut juxta restrictionem, vel ampliationem illius operetur.

91. Afferendum est tertio: quòd Moniales tam Ordinum Mendicantium, quam non Mendicantium, in his in quibus sunt capaces, gaudent, & participant omnia privilegia concessa, & concedenda Fratribus sui Ordinis, & per consequens, quibuslibet aliis, ac si ipsis fuissent in specie concessa. Sicut è contra, ipsi Fratres communicant omnia privilegia, Monialibus Sui Ordinis concessa; & per consequens quibuslibet aliis, eodem modo: & hoc licet in privilegio Fratribus concessa dicatur ipsum impertiri; *Viru aut Masculis Religiosis,* ut notavit Pellizzarius *tract. 8. cap. 1. num. 72.* Quia in Bulla Leonis X. quam adducit Casarrubias verbo, *Communicatio Privilegiorum, num. 18.* absolute conceditur Monialibus

Moniales omnia privilegia Religionum communicant tam sui Ordinis quam aliorum.

Fratrum Minorum, ut possint uti omnibus, & singulis privilegiis, & indultis spiritualibus, & temporalibus per Sedem Apostolicam ipsis Fratribus quomodolibet concessis, & concedendis, perinde ac si ea ipsis Monialibus essent concessa. Quare licet ex vi privilegii concessi sub expressione, *ipsis Viris Fratribus, aut Masculis Religiosis*, Moniales non possent uti illius indultis, & favoribus: quia jam ex tenore verborum, ad Masculos Religiosos præcisè applicatur. Ex vi tamen aliorum privilegiorum, quibus ipsis conceditur generalis communicatio, in omnibus gratiis, & favoribus, quibusvis Ordinibus, & Congregationibus factis, illo frui poterunt: sicuti è contra eandem rationem, licet privilegium concedatur Monialibus sub nomine Mulierum, vel Fœminarum Religiosarum, hoc extenditur ad Religiosos, nisi materia oppositum exigat; non ex vi illius privilegii; sed ex vi privilegiorum communicationis, quâ omnia privilegia, & indulta cuiusque Congregationi, Ecclesie, vel Collegio concessa, ipsis communicantur. § Notat tamen Bordonius *tom. 1. resolut. 52. quest. 24.* Quod Moniales solum in favorabilibus gaudent privilegiis Religiosorum, non autem in odiosis: sicut Religiosi solum in favorabilibus participant privilegia Monialium, non verò in pœnalibus, & odiosis, quod commune est quibusvis, cum aliis communicantibus, ut *numero 107. dicemus.*

Monia- 92. Limitant aliqui præcedentem

conclusionem, ut intelligatur de Monialibus, Fratribus subjectis; non verò de Monialibus subditis, vel immediatè Pontifici, vel Episcopis. Sed talis limitatio minimè admittenda est, sed asserendum Moniales prædictis privilegiis gaudere, siue subjectæ sint Religioni, siue non; Quamvis ut bene dverrit Pellizzar. *num. 74.* Quando Religiosis conceditur aliquod privilegium, per Prælatos Regulares expediendum, vel dispensandi, vel absolvendi, tunc loquendo de Monialibus immediatè subjectis Episcopis, ab Episcopis possunt dispensari, vel absolvi; quia Episcopus in eis succedit loco Prælatorum Regularium. Probatur omnes Moniales, etiam non subjectas Prælati Ordinis, omnibus dicti Ordinis, & aliorum privilegiis, per communicationem gaudere; quia sic concessit Clemens VII. pro Monialibus S. Augustini. Bonifacius VIII. Nicolaus V. & Sixtus IV. pro Carmelitis, Sixtus IV. Sixtus V. Leo X. Gregorius XIII. Dominicis, & Franciscanis. Et ratio, quæ movet Pontifices ad concedendam talem communicationem privilegiorum, est quia eandem Regulam observant, eandem vitam Religiosam ducunt, eodem utuntur habitu, & sic quia sub eodem motivo vivendi, Deo famulantur, æquè currit in Monialibus Ordini subjectis, ac non subjectis ratio Communicationis: atque ita tenent Bordonius *tom. 1. resolut. 52. quest. 24.* Pellizzar. *tom. 2. tit. 8. cap. 1. num. 72. & 73.* Antonius à Spiritu sancto *tom. 1. tractat. 1. disput. 1. num. 109.* Petrus ab

Ab-

les etiam non sub-
jectæ
Religio-
sis, om-
nibus
Religio-
forum
privile-
giis fru-
untur.

Q
ol
co
di
Pr
ni
pr
d
e
ro
tu

Angelis in specul. privileg. disput. 2. sect. 1. à num. 6. Lezana tom. 5. in mari magno Carmelitarum, num. 385. Bruno tract. 1. cap. 3. propos. 3. Suarez de legibus, lib. 8. cap. 10. num. 7. Bassæus in floribus verb. privileg. cap. 5. num. 7. Quintanadveñas singular. quest. tom. 1. tract. 8. singular. 16. & 17. & tom. 2. tract. 2. singular. 14. num. 5. Palaus tom. 1. tract. 3. disp. 4. punct. 12. num. 1. Bonacina disp. 1. quest. 3. punct. 7. §. 2. n. 2. Tambur. tom. 2. disput. 17. quest. 1. & alii.

quædam
objeccio
contra
dicta
proponitur,
& præcedens doctrina
robora-
tur.

93. Nec refert si cum aliquibus oppositum sentientibus objicias: quod in aliquibus ex Bullis recensitis, similis clausula reperitur. *Moniales sub obedientia Ordinis Vestri*, & similia: ergo non loquuntur de Monialibus Pontifici, vel Episcopis subjectis. Sed hoc non obstat. Tum, quia prædictæ clausulæ, solum demonstrant proprium institutum Ordinis, seu Religionis sub qua profitentur, & vivunt, illisque gaudere privilegiis, quandiu vivunt sub tali Instituto, & Ordine, nec ab Eo recedunt. Hæc namque privilegia eis conceduntur propter Earum merita, circa Observantiam talis Ordinis, non ob subjectionem Prælati: exhibitam. Sicuti è contra Religiosi, Illarum gaudent privilegiis; tamen non subiciantur Illis. Tum etiam: quia plura dantur pro Eis privilegia, absque dictis clausulis; sed absolute Eis concedentia communicationem: ut est illud Julii III. pro Monialibus Dominicanis in Bulla communicationis privilegiorum Ordinum omnium, tam Mendicantium, quam non Mendicantium,

quam refert Pater Donatus tom. 2. tract. 7. quest. 5. Quid alii Pontifices, pro aliis Ordinibus præstitere, ut in Eorum Bullis reperitur: audi Paulam V. in Bulla incipiente; *Qua Regulares personas*. die 10. Octobris expedita anno 1606. ubi inter alia verba sic dicit: *Motu proprio, & de Apostolica potestatis plenitudine, ac certa scientia, harum serie declaramus tam in dicti Clementis, quam in aliis hujus Congregationis privilegiis comprehendere, & comprehensus Abbatissas, Priorissas, & alias quascumque Moniales, quæ gerunt, & in futurum gerent habitum dictæ Congregationis.* Ubi solum attendit Pontifex ad portationem Habituum, & professionem Instituti, ad concedenda dicta privilegia; non ad subjectionem istius, vel illius Prælati. Et ut omnis in hac parte tollatur scrupulus, audi Paulum V. in Bulla revocatoria omnium indulgentiarum pro Regularibus concessarum anno 1606. ubi loquendo de aliis, quæ de novo concedit, loco revocatarum, sic concludit: *Volumus autem, ut supradicta omnes indulgentiæ, & gratiæ Religiosis Regularibus, cujusvis Ordinis, tam Monastici, quam Mendicantis, dumtaxat us præfertur concessa, etiam omnibus Monialibus cujusvis Regula approbata, & intra claustra cum tribus votis solemnibus viventibus, & perpetuam clausuram conservantibus. tam Ordinarius locorum, quam etiam Regularibus cujuscumque Ordinis, Regula, & Instituti subjectis.*

94. Quid dictum est de Monialibus, asserendum est de aliis fœminis, (idem dicendum est de viris proportionè servata) subditis gubernatio-

Tertia-
riæ, &
Beatæ
exceptis

aliquibus gaudent omnibus privilegiis, quorum sunt capaces. tioni Mendicantium, quæ Mantellatæ, Beatæ, vel Tertiariæ dicuntur, si ve vivant in Congregatione (de quibus nemo dubitat) siue in particulari, habitum portantes Religionis, & votum castitatis, saltem conjugalis, emittentes; quæ gaudent omnibus privilegiis, & gratiis, quibus Mendicantes, in quantum capacitas earum permittit; & hoc ex multis privilegiis tam Minoribus, quàm aliis Ordinibus Mendicantium concessis, ut videre est apud Tambur. *tomo 2. disp. 17. quest. 1. propè finem*, Bassæus *verbo privileg. 5. num. 7.* Rodriguez *tomo 1. quest. 55. art. 13. 14 & 15. & tom. 3. quest. 73. art. 1.* Casarrubias *verbo Tertiarii, Fratres, & Sorores, num. 19. & verbo mulieres, num. 7.* Sorbo *in compend. verbo Tertiarii, nam. 25.* Pellizzar. *tom. 2. tract. 8. cap. 1. num. 70.* Miranda *tom. 1. quest. 36. art. 4. exceptis his, quæ à Concilio Lateranensi, ipsis fuerunt specialiter sublata, de quibus Casarrubias loco citato. § Cæterum Sæculares Confratres Cordæ, Corrigæ, Scapularis, &c. gaudent eisdem privilegiis quoad indulgentias, & remissionem peccatorum tantum, non autem in aliis, quæ possunt perturbare jurisdictionem Ordinarii, conformiter ad decreta Trident. *sess. 24. cap. 11. de reformatione.* Nec in aliis, ut recitatione officii divini in loco, & tempore, Missam celebrandi, & aliis hujusmodi. Rodriguez *tom. 1. quest. 55. art. 16.* Bruno Cassaing. *tom. 1. tract. 1. cap. 3. proposit. 3.**

Privilegiomm commu- 95. Generali dicta communicatione privilegiorum, non solum gaudent Religiones jam fundatæ, ita ut

gaudeant omnibus indultis concessis, & concedendis pro aliis Religionibus jam fundatis, sed extenditur ad participanda omnia privilegia concessa, vel concedenda Religionibus postea fundatis, vel fundandis: quamvis hoc non exprimat in generali illa communicatione: quia illa dispensatio circa privilegia concessa, & concedenda, est favor, & beneficium Principis, absque ulla restrictione concessum; quod latè est interpretandum. Unde sicut extenditur ad privilegia nondum concessa, sed futuri temporis concedenda Ordinibus jam institutis; sic extenditur ad concedenda pro qualibet Religione postea fundanda, vel instituenda. Bassæus *in floribus verb. privileg. c. 5. no. 14.* Petrus ab Angelis *disput. 2. sect. 2. num. 8.* Bruno *tract. 1. cap. 3. proposit. 6.* Lezana *tom. 1. c. 3. n. 7.* Joannes à Cruce *lib. 2. cap. 4. de communicatione privileg. conclus. 3.* Rodriguez *tom. 1. quest. 55. art. 7.*

96. Ex hac generali communicatione provenit, quòd privilegia per communicationem ita fiunt propria Religionis communicantis, ac si ipsi primo, & immediatè inspectæ essent concessa. Quia ex vi privilegii dantis communicationem, illa omnia communicanti in particulari de novo conferuntur, ut dicunt communiter Doctores: taliter quòd si privilegium pereat primæ Religionis recipientis non ideo perit respectu ejus, cui communicatur, si tempore communicationis erat validum: ut de privilegio *ad instar*, quòd ab hoc in nihilo differt, suprâ dicebamus: quia privilegia

nicatio extenditur ad ordines non tantum fundatos, sed etiam fundandos

Virtus magna hujus communicationis

giam primæ Religionis concessum, factum fuit per communicationem, proprium communicantis, omnino independentem à priori Religione; ita ut quamvis à privilegio illius in impetrari, & fieri dependeret, non tamen in conservari: & sic contingere potest, ut in illa Religione, cui primò concessum est, pereat; & in alia, cui per communicationem convenit, vigorem habeat. Sanct. *ez. consil. lib. 6. cap. 9. dub. 9. num. 2.* Suarez *de legibus, lib. 8. cap. 16. num. 17.* Lezana *tom. 4. verb. privil. num. 24.* Petrus ab Angelis *num. 30. & 39.* Actioze *cap. 4. citat. conclus. 3.* Bordon. *tom. 2. q. 39 n. 26.* Pelliz. *tract. 8. cap. 1. num. 40. & 54.* Bruno *propof. 8.* Rodriguez *artic. 19.* Tambur. *tom. 2. disp. 1. quæst. 5. numer. 3.* Miranda *tom. 2. quæst. 46. art. 8. conclus. 2.* Fagundes *in Ecclesia præcept. lib. 3. c. 3. n. 12.* Antonius à Spiritu sancto *tract. 1. disp. 1. num. 34.*

Ita fit
 propriū
 commu-
 nicantis
 privile-
 gium, ut
 nomen
 suum in
 eo pone-
 reliceat.

97. Ex quo sequitur primò, ita fieri per communicationem propria privilegia ipsi communicanti; ut possit Religio communicans apponere nomen suum juxta ipsum privilegiū, vel transumptum, loco illius Religionis, cui concessum fuit: absque eo, quod in hoc reperitur vitium falsitatis. Tum, quia ille dicitur falsarius, qui mutat veritatem cum dolo, *l. quid sit falsarius, ff. de falsariis.* Sed in nostro casu, non immutatur veritas: quia verissimum est illud privilegium esse suum; cum privilegia per communicationem, taliter fiant propria communicantis; ac si ipsi Religioni in particulari essent concessa: ergo, &c. Tum etiam, quia ad hoc

datur expressum privilegium à Julio II. Minimis concessum, Constitutione incipiente: *Dudum ad sacros Ordines 5. Kalend. Augusti, anno 1506.* & refertur à *Confectio pag. 118.* & Peyrinis *tom. 1. privileg. ad dictam Bullam Julii II. §. 35.* quæ habetur apud Cherubinam *tom. 2. Bullarii, Bulla 10. hujus Pontificis.* Idem concessi Clemens VI. die 21. Junii anno 1524. & refertur à N. Petro ab Angelis *in specul. disp. 2. sect. 2. num. 30.* Quæ omnia confirmavit, & innovavit Gregorius XV. septim. Idus Februarii anno 1621. Sic Bordon. *tom. 2. resolut. 52. num. 96.* Bruno *tract. 1. cap. 3. propof. 1.* Petrus ab Angelis *loc. cit.*

98. Sequitur secundò: quod si aliquis Ordo per Pontificis sententiam, aliquod, vel aliqua privilegia, sibi immediaiè concessa amiserit, vel limitationem acceperit, vel etiam si tota illa Religio destruat, possunt communicantes, eodem modo ac antea utebantur, absque ulla limitatione, eis uti. Similiter si privilegium restringatur, vel revocetur, in Religione, cui per communicationem convenit, id non nocebit primæ Religioni, cui primo concessum est. Sic Authores citati *num. 96.* At verò aucto, vel extenso privilegio pro prima religione, cui concessum est, vel quoq; ad alia in particulari, non censetur auctum, vel extensum quoad omnes secundum aliquos Authores, nisi earum communicatio extendatur etiam ad privilegia concedenda: quia talis augmentatio, vel extensio est privilegium novum. Unde si in privilegio communicationis, non

Etiamsi
 pereat
 Ordo,
 cui da-
 tum fuit
 privile-
 gium; a-
 lia per
 commu-
 nicatio-
 nem il-
 lud par-
 ticipant.

exprimat Pontifex, ut extendatur ad concessa, & concedenda, non extenditur ad privilegia, vel extensiones eorum, quæ postea concedentur. Ita Bassæus *verb. privileg. num. 11*. Suarez *cap. 16. num. 8*. Hieronym. Rodriguez *resolut. 116. num. 55*. Palaus *tract. 3. disp. 4. punct. 2. §. 9. num. 1. in fine*. Cæterum si res attentè consideretur, etiamsi Religio solum haberet privilegium communicandi in concessis; extenderetur ad concedenda, & per consequens ad extensionem jam concessorum: nam Religio communicans in concessis privilegiis, omnia participat, quæ sunt aliis jam concessa. Sed plures sunt Religiones habentes privilegium communicationis, in concessis, & concedendis; ut cõcessit Leo X. Dominicanis, & Minoribus. Clemens VII. Carmelitis. Gregorius XIII. Cisterciensibus. Paulus V. Societati, & Alij Aliis, ut in earum Bullatis cernere licet: ergo de primo ad ultimum, Religio communicans cum aliis in concessis, quibus jam est concessum privilegium communicandi in concedendis; etiam communicat in concedendis. Sic Manuel Rodriguez *quæst. Regul. tom. 3. quæst. 10. art. 1*. Miranda *tom. 2. quæst. 46. art. 5*. Hynojosa *verb. communicatio privilegiorum*. quem refert, & sequitur Hieronymus Garcia *tract. 8. diff. 1. dub. 4. n. 3*.

99. Sequitur tertio: quòd per communicationem aliis convenit potissime, non est usus privilegii; sed jus utendi eo: quia privilegia Ordinum fiunt sic propria Ordinis, Cui communicantur, ac si Ipsi essent speciali-

ter concessa. Sed cum privilegium alicui specialiter conceditur; non tam usus, quàm jus utendi eo impertitur: ergo, &c. Unde fit, quòd Religiones habentes privilegium communicationis, possunt uti privilegiis concessis alteri Religioni, quibus ipsa propter aliquam causam non utitur; quàmvis in aliquibus privilegiis ponatur clausula: *quatenus sunt in usu*: quia sensus est, quatenus habent valorem, quoad jus utendi; quia hoc ipso, quòd valida sunt privilegia quando communicantur; nihil aliud requiritur, ut Religio communicans habeat jus eis utendi; & de facto utatur independenter ab usu, vel non usu primæ Religionis. Bassæus *5. n. 11*. Tambur. *tom. 2. disp. 17. quæst. 5. num. 3*. Lezana *tom. 1. cap. 3. num. 17*. & *tom. 4. verb. privileg. num. 25*. Bruno, Rodriguez, Miranda, Joannes à Cruce, Bordon, Petrus ab Angelis *locis citatis*. § Sequitur quarto, quòd statim, ac privilegium concessum fuit primæ Religioni, potest alia Religio Communicans liberè uti illo, sive acceptetur à prima Religione, sive rejiciatur, sive adsit statutum Regulare, ut prius acceptentur privilegia in Capitulis, vel diffinitoriis, sive non: quia licet Religiosi hujus Religionis habentis tale statutum, eo uti non possint ante acceptationem Ordinis, modo in suis legibus assignato; Alii Alterius Religionis, quæ non habet tale statutum, eo libere uti poterunt: quia hæc sunt extrinseca respectu privilegii concessi: ideoque non debent præjudicare aliis Religionibus Communicantibus, modò

in

in illis, vel juxta suas leges, & statuta acceptetur. Vel si non adsit lex circa hoc particularis, modo dicto numer. 69. atque ita sentiunt Bordon. *resolut. § 2. num. 88.* Petrus ab Angelis *disp. 2. sect. 2. num. 40.* Maldeus *verb. privileg. num. 1 §.* Pellizzar. *tract. 8. cap. 1. num. 40.* Antonius à Spiritu sancto *tract. 1. disp. 1. num. 34.* Apud nos autem tale statutum reperitur, ut omnes Bullæ, litteræ, sive privilegia quæ quoquomodo ad Religionem spectant, Diffinitorio Generali proponantur, & ab eo debita executioni mandentur: ut habetur in constitutionibus nostris *3. part. cap. 3. numero 4.*

§. II.

Aliqua difficultates, circa istam generalem communicationem deciduntur.

Non communicantur in privilegiis, quæ statutis Religionū sunt contraria.

100. **C**irca dicta §. præcedenti, aliquæ sunt difficultates, quas divisim resolvere libuit. Prima ergo difficultas est. An si privilegia alicui Religioni concessa, alterius Religionis statutis, legibus, aut modo vivendi adversentur, participentur per communicationem ab ista Religione; ita ut eis uti possint Religiosi, contra id, quod in suis legibus statutur? § Respondetur, omnino negativè. Quemadmodum privilegia Religiosis Militaribus concessa, ut nubere possint, ut testari, neutiquam aliis possunt convenire, nec privilegia laxiori concessa Religioni, alteri

strictiori possunt communicari. Ob idque in aliquibus privilegiis communicantibus talis clausula solet apponi: *Dummodo Regulari observantia non sint contraria.* Vel hæc: *Dummodo constitutionibus Ordinis non contradicant.* Et quando expref è non apponitur, tacitè subintelligitur: tum quia privilegia secundum quod opponuntur proprio Instituto, sunt odiosa: odia autem non communicantur, sed privilegia, ut numero sequenti dicemus. Tum etiam, quia Pontifices per sua privilegia intendunt Regularem observantiam fovere, non relaxationi semitam aperire, sed salutaria statuta augere, & conservare. Tum denique, quia aliàs, quod in favorem conceditur, in odium retorqueretur: quod nequit præsumi, tamquam irrationabile de Summo Pastore. Tābur, *tom. 1. disp. 17. quest. 6. num. 4.* Lezana *tom. 2. cap. 1. num. 56.* Portel. *in dubiis Regularibus, verb. communie. privileg. num. 8.* Bassæus *verb. privileg. §. num. 6. & verb. Relig. 2. n. 10.* Antonius à Spiritu sancto *tractat. 1. disput. 1. num. 41.* Palaus *tract. 3. puncto 2. disp. 4. § 9. numer. 2.* Pellizzar. *tract. 8. cap. 1. num. 45.* Petrus ab Angelis *disp. 2. sect. 2. num. 13.* Bordon. *tom. 2. resolut. § 2. num. 72.* Ex quo infertur, quod Patres Capucini, qui ex proprio Instituto, non possunt Confessiones Sæcularium excipere, non possunt uti privilegiis Regularibus Confessoribus concessis, circa absolutionem, & dispensationem Sæcularium: quia repugnant suo Instituto, & sic non intelliguntur communicata. Pellizzar. Bordon. & Petrus ab Ang. *loc. cit.*

In odio-
fis privi-
legia
non cō-
muni-
cantur.

101. Secunda difficultas est, an Religiones communicantes cum aliis, etiam in odiosis, & pœnalibus communicent, ut si aliqua pœnæ, censuræ, vel alia onera sint eis imposta? Respondetur, non communicari pœnas, & odia reperta in privilegiis Religiosorum, respectu Ipsorum; nisi hoc cedat in favorem communem Religionis. Tum, quia tales concessionem, in quibus pœnæ sunt statuta, dici potius debent statuta, quàm privilegia: statuta autem non communicantur. Tum etiam, quia Pontifices dum concedunt communicationem, favere potius volunt, quàm onerare: & sic in favoribus, quos convenit ampliari, non in odiosis, quæ restringenda sunt, communicationem impendunt. Pellizzar. tom. 2. tractat. 8. cap. 1. num. 48. Bassius verb. privileg. §. num. 9. Miranda tom. 1. quest. 46. art. 6. Antonius à Spiritu sancto num. 53. Bordon. tom. 2. resolut. 52. num. 93. Petrus ab Angelis num. 31. Lezana tom. 2. cap. 1. num. 52. Bruno tract. 1. cap. 3. proposit. 1. prope finem. §. Diximus respectu Ipsorum; Respectu autem Sæcularium, pœnæ contentæ in privilegio unius Religionis, communicantur aliis in favorem Religionum, ut timore pœnæ sæculares perterriti, reverentiam, & obsequium Religiosis exhibeant, non contempnendo privilegia. §. Diximus etiam: nisi hoc cedat in favorem communem Religionis; Sunt enim aliqua privilegia, quæ licet videantur pœnalia, & odiosa respectu alicujus particularis Religiosis, respectu tamen Religionis favorabilia

sunt; quatenus per illa conservatur melius disciplina Regularis, & augetur obedientia erga Superiores. Immo ipsis particularibus favore spiritualem impendunt; siquidem ipsi subditi per observantiam talis privilegii, commodius exequantur perfectionem sui Instituti, & hæc procul dubio communicantur. Bordon. Pellizzar. Antonius à Spiritu sancto, Petrus ab Angelis locis citatis. Atque hinc fit, paucissima esse privilegia, quæ si non repugnant Regulæ, seu Constitutionibus proprii status, non sint favorabilia, & sic communicabilia respectu cujuslibet Religionis; cum ferè semper in eis salutem animæ, & corporis consulatur.

102. Tertia difficultas est: an Religio communicans in privilegiis, posset per privilegium alteri concessum, contra eam se defendere, illudque retorquere contra primam privilegiatam? Aliqui negativè respondent, ob regulam illam: *privilegiatus contra privilegiatum, non potest uti, aut gaudere privilegio. l. sed & milites. C. de Sacrosanct. Ecclesiis, l. verum. cum sequentibus, de Minoribus.* Et ideo Minores, aut Milites adversus alios Milites aut Minores, non possunt gaudere privilegio Militum, aut Minorum; prout habetur dictis textibus. Nam inter personas æque privilegiatas, confunduntur, & conquassantur privilegia; & attendendum est jus commune. Sed de hoc agemus infra, hoc capite, punct. 8. agentes de usu privilegiorum: nam hoc est commune omnibus privilegiatis, quod possint, vel non, uti privilegio adversus pariter pri-

Duplex
sententia
contra-
ria circa
hanc
difficul-
tatem
proponi-
tur.

privilegiatos. Modo autem loquimur de privilegiato per communicationem, an possit uti privilegio alteri concessio, adversus eum: § Alii absolute respondent affirmativè: quia Religio communicans in privilegiis, ita ea propria sibi facit; ac si sibi primo, & per se, essent communicata: & ideo si vel per non usum, aliove modo à priori tuant, vel minuuntur, vel etiam tota extinguatur Religio, in alia perseverant, ut numero 95. dicebamus: ergo cum eis agere, & se tueri potest adversus aliam: ut si Augustiniani participarent in aliquo privilegio Dominicanorum primo illis concessio, possent se illo tueri adversus Dominicanos, & reciproce, ac etiam si Dominicani illud spernerent, possent illo Augustiniani legitime, & valide uti adversus quoscunque alios. Sic Bassæus in florib. Theolog. verb. privileg. capite 5. numero 13. Lezana tomo 2. cap. 1. num. 57. & tomo 4. verb. privileg. num. 24. Hieronym. Garcia in Politic. regul. tom. 1. tract. 8. diff. 1. dub. 4. num. 3. Bruno Cassaing. tom. 1. tract. 1. prop. 9. Martin. à S. Joseph super regul. Minor. capite 3. numero 3. Tambur. tom. 2. quasit. 17. quasitio-4. numero 1. Excipiunt autem eos, qui solum indirecte, & per se secundo communicant, ut famuli, & familiares Religionis, qui ex consequenti participant privilegia ipsius religionis, & non possunt eis uti adversus ipsam Religionem.

Media
via incedimus, &
utram-

103. Nos verò sub hac distinctione respondemus: quod si in dictis privilegiatis omnia sint paria, ut si uterque de lucro acquirendo, vel

damno vitando agat; conquassatur privilegium, & standum est juri communi; & sic vera est prima sententia: quod aliquibus exemplis infra illustrabimus. Si autem privilegia illa sint disparia in utroque privilegiato, & in uno sit fortius, & potentius, iste agere contra alium potest, & se defendere, etiam utendo privilegio immediate & primo alteri concessio, & sibi per communicationem competentem. Tunc autem censetur fortius, & potentius in uno, quando iste agit de damno vitando in re possessa, & alius de lucro acquirendo in re non possessa. Rem explico hoc exemplo. Ordini Fratrum Minorum tale concessum privilegium, ne juxta suum Monasterium possit edificari aliud Monasterium Prædicatorum, Carmelitarum, &c. in paupertate viventium, intra spatium trecentarum cannarum, mensurandarum per ærem; ubi alias rectè mensurari hoc dispositio non permittit. Ita Clemens IV. concessit, ut habetur in compend. privileg. Mendicant. verbo edificare §. 1. Et unamquamque istarum cannarum, voluit octo palmos in longitudine habere. Huic privilegio communicant Prædicatores, Carmelitani, &c. Postea Minoritæ volunt edificare Conventum prope Carmelitas intra idem spatium: possunt isti, qui agunt de damno vitando se defendere, vel agere contra Minores, qui de lucro acquirendo agunt, per illud privilegium concessum primo Minoribus; quia hoc privilegium jam est æque propriam factum utriusque Ordinis; unius, per

que sententiam conciliamus.

R r pri-

primam concessionem; alterius, per secundam factam in communicatione, & in uno est fortius, & potentius, qui agit de damno evitando, quam in alio qui agit de lucro acquirendo. Ita Petrus ab Angelis in *specul. privileg. disputatione 2. sect. 2. numero 37.* Rodriguez *quest. 55. num. 1.* Miranda *tom. 2. quest. 42. art. 7.* Bordon. *tom. 2. resolut. 52. numero 63.* Portel. *verb. privileg. num. 24.* Antonius à Spiritu sancto *tractat. 1. disputatione 1. numero 59.* Quod etiam tenent Authores secundæ sententiæ: sed intelligendum est cum limitatione in eadem posita.

Privilegiis concessis Societati, uti ipsa non potest, sine licentia Sui Generalis. 104. Quarta difficultas est, an Mendicantes, & qui cum eis in privilegiis participant, uti possint privilegiis Societatis Jesu absque licentia sui Generalis, vel Provincialis? Et idem est cum alicui Religioni conceditur privilegium, cum aliqua limitatione, vel restrictione; & alteri absolute absque illa restrictione, illudmet privilegium communicatur, non dicendo, quod sit *ad instar illius*, seu eo modo quo illa, illo uti potest; sed absolute concedendo illud. Quod specialiter controversatur de communicatione privilegiorum Societati concessorum: nam illi semper conceduntur cum dependentia à suo Generali; ita ut Religiosi Societatis Jesu non possint uti aliquo privilegio sibi immediate, vel per communicationem concessio, absque dicto consensu Sui Generalis, propter Bullam Gregorij XIII. in qua præcipitur, & asseritur, quod omnia privilegia Societati concessa, aut concedenda, non intelligantur concessa, aut

concedenda inferioribus, sed immediate Præposito Generali, qui per se, vel per alios ab ipso electos, singulis communicare libere possit. Et sic nec licite, nec valide, absque tali licentia Sui Generalis, uti poterunt aliquo privilegio Societatis Religiosi. Ut docent Suarez *lib. 5. de legibus cap. 31. num. 11.* Palaus *tom. 1. tract. 3. disp. 4. punct. 2. §. 9. num. 4.* Pellizzar. *tom. 2. tract. 8. cap. 1. num. 46.* Et omnes tam intra, quam extra Societatem. § Quæritur ergo nunc, an Religiosi alterius Ordinis, cum Societate in privilegiis communicantes, uti possint privilegiis Societati concessis, absque dicta restrictione, & eis uti absque licentia sui Generalis, vel Provincialis?

105. Affirmativè respondendum est, cum communi sententia (quid quid in oppositum dicat Bordon. *tom. 2. resolut. 82. n. 57.*) Primo: quia talis restrictio, & limitatio facta est dumtaxat respectu Societatis, cujus Instituti ratio, ob perfectum Monarchicum Regimen, & omnimodam dependentiam ab uno Capite, id plane exigebat: ut in dicta Bulla Pontifex ait: *propter instituti ipsius ab aliis Religionibus diversitatem.* Ergo quando fit communicatio aliis, absque tali restrictione est intelligenda. Ob idque in Societate concedit Pontifex privilegia immediate Generali; aliis vero concedens communicationem, non Generali, sed immediate ipsis Religiosis talis communicatio conceditur. § Secundo: quia talis limitatio non est privilegium, sed magis privilegii restrictio; & sic onus, & odium.

COM-

Communicatio autē fit in favoribus, & gratis; non vero in restrictionibus: & Pontifices communicant privilegia, non odia, vel onera: ergo, &c. Tertio: quia Religiosi Societatis, etiam si communicent privilegia aliarum Religionum, semper illa communicant cum illa dependentia à suo Generali; quamvis in privilegiis aliarum Religionum, non petatur talis dependentia: quia hoc est conveniens pro illo Instituto perfectissime Monarchico: ergo quando alia Religiones participant illa privilegia Societatis, hoc erit absque dependentia à suo Generali: quia non est necessaria, nec pro Instituto, nec pro bono Regimine illarum. Dummodo communicatio modo dicto, non sit contra Institutum particulare alicujus Religionis, quod semper subintelligitur juxta dicta num. 101. Idque ita tenent Palaus *supra* num. 4. Pellizzar. num. 46. Bassæus *verb. privil.* §. num. 10. Hieronym. Garcia *tract. 8. diff. 1. dub. 4. num. 5. fin.* Coelestin. *in compend. moral. Theol. tract. 8. cap. 15.* Bruno *tomo 1. tract. 1. cap. 3. prop. 8.* Petrus ab Angelis *in specul. disp. 2. sect. 2. num. 3.* Ant. à Spir. *S. tract. 1. disp. 1. n. 50.* Rodrig. *quast. Regul. tom. 1. quast. 55. art. 17.* Suarez *lib. 8. cap. 17. num. 6.* Miranda *tomo 2. quast. 46. art. 5. concl. 2.* Diana *3. parte tractat. 2. resolut. 81. & 5. parte tractat. 13 resolut. 46.*

Privilegia concessa eum clausula incom-

106. Quia difficultas est, an privilegia, quæ habent clausulam incommunicabilitatis; ut videlicet aliis communicari non possint, adhuc ab aliis Religionibus possint communicari, quæ absolute habent clausu-

lam communicandi cum aliis Religionibus in privilegiis? Et quidem si in concessione ista communicationis ponatur clausula, ut possint communicare in omnibus, etiam si habeant clausulam incommunicabilitatis; non est dubium communicari dicta privilegia; & hoc licet una tantum Religio, cum tali clausula communicationem habeat: quia alia communicant eum ipsa in omnibus privilegiis; & sic etiam in isto cum tali clausula favorabili fortificato. Sed quando non ponitur, ut sit communiter, aliqui negativam partem amplectuntur, propter aliqua privilegia à Gregorio XIII. & XIV. concessa Societati, ut ordinari possint in Sacris absque interstitiis, extra tempora, sine examine in cantu, &c. cum clausula ut non possint ab aliis communicari, & alia similia: ergo nisi in communicatione addatur clausula revocatoria istius, non communicabuntur. Sic Peyrinis *tomo 1. Privileg. Const. 7. Sixti IV. num. 39. & Constitut. Pyrthi §. 11. in fine.* Hieronym. Garcia *tract. 8. diff. 1. dub. 4. num. 5.* Bordon. *tomo 2. resol. 52. num. 86.* Lezana *tomo 1. cap. 18. n. 41. & cap. 14. n. 19.* Pellizzar. *tract. 8. cap. 1. n. 47.* Suarez *lib. 8. cap. 17. num. 8.* Palaus *tom. 1. tract. 3. disp. 4. punct. 2. §. 9. num. 3. & alij.*

107. Verius tamen dicendum est, quod si post concessionem factam Societati cum clausula ut alii in tali privilegio non communicent, concedat vel idem Pontifex, vel Successores, aliis Religionibus absolutam communicationem omnium privilegiorum, ut nobis, & pluribus aliis

munica-
bilitatis,
aliqui di-
cunt
non com-
municari
aliis.

Etiam privilegia communicantur in quibus

R r 2. con-

dicitur concessum est; vel in specie in privilegiis omnibus Societati concessis, vel concedendis, quod fecit Gregorius XIV. Cisterciensibus, & Cruciferis, quod alias omnes communicant; etiam communicantur illa, quæ dictam clausulam incommunicabilitatis habent, etiam si in illis mentio non fiat eorum, sed absolute communicatio concedatur. Quod probatur primo. § Quia Pontifices concedentes privilegia, cum illa clausula, ut communicari aliis non possint, ligare non potuerunt manus Successorum, ut isti absolere non possent, quod illi ligaverunt, & concedere, quod negarunt: ergo non concedunt aliis Religionibus, vel in specie, ut communicent omnia privilegia Societatis, vel in genere ut communicent privilegia omnia cæteris Religionibus concessa; concedunt etiam illa privilegia; quæ habent dictam clausulam, ut non possint communicari. § Secundo: quia Pontifices concedentes privilegia, vel communicationem illorum, solum addere consueverunt clausulam illam: *Dummodo contraria non sint Tridentino*. Et sic concedunt communicationem in omnibus aliis concessis, & concedendis, quæ Tridentino non contrariantur: ergo omnia alia concedunt, etiam cum clausula incommunicabilitatis munita. § Tertio: quia frequenter in communicatione dicitur, cum qualitate, & clausula *quorum tenores*, quæ vim habet derogandi omnibus iuribus, & Constitutionibus derogantibus, & derogaturis privilegiis, in quibus est appolita, & dero-

gat omni clausulæ resistenti, tollitque omnes derogatorias derogatoriarum, ut *supr. num. 47.* dicebamus; ergo, &c. Atque ita docent Donatus *tom. 2. tract. 7. quest. 8.* Urbanus *tract. 2. part. 1. cap. 3. regul. 1.* Bruno *tract. 1. cap. 3. propos. 7.* Petrus ab Angelis *in specul. privileg. disp. 2. sect. 2. num. 9.* Antonius à Spiritu sancto *in Direct. Regul. tract. 1. disput. 1. num. 49.* Emanuel Rodriguez *quest. Regul. tomo 1. quest. 5. art. 17.* Hieron. Rodriguez *in compend. resolut. 116. num. 50.* Joannes à Cruce *de statu Religios. lib. 2. cap. 4. concl. 3. § ex aliis patet.* Hinojosa *verb. confirm. privileg. §. dubium hoc loco.* Bassæus *in florib. verb. privileg. cap. 5. numero 10.* Miranda *tom. 2. quest. 46. artic. 5. conclus. 2.* Diana *3. parte tract. 2. resolut. 81.*

§. III.

An Privilegia concessa uni Provincia, uni Conventui, vel Ecclesie particulari, vel etiam singularibus personis, censeantur concessa cæteris Provinciis, Conventibus, & Ecclesiis, nec non singularibus personis, ex vi generalis communicationis?

108. **P**Ræcipua difficultas in hac materia est, quam in præfati proponimus: ob idque de illa sigillatim agere libuit, & paulo latius; quia passim occurrens, & ejus resolutionis notitia est multum necessaria. Et ratio dubitandi pro parte affirmativa est, tum generalis, & amplissima privilegiorum concessio, qua Ratio dubitandi, quæ pars affirmativa probatur.

Ro:

Romani Pontifices omnia, & singula privilegia, immunitates, indulgentias, &c. quibusvis Congregationibus, Societatibus, aut aliis locis, vel illarum personis quomodocumque concessa, in genere, vel in specie, tam conjunctim, quam divisim, singulis Mendicantium Ordinibus concedunt, extendant, & communicant, cum debitis, & consuetis clausulis, *motu proprio, certa scientia, de plenitudine potestatis, quorum tenores, uti dicebamus num. 90.* Et ideo multoties Authores utuntur privilegiis uni Provinciae, aut Conventui private concessis, ad probandum ea aliis Conventibus, & Provinciis convenire, tam ipsius, quam aliarum religionum; praecipue de privilegiis concessis Conventui S. Benedicti Vallisoleitani, de quibus tanquam de communibus omnibus Religiosis Conventibus egimus *tom. 2. tract. 9. de Matrim. cap. 14. num. 14.* Et de Privilegiis concessis Conventui S. Stephani Salmantino Ordinis Praedicatorum, similiter egimus *hoc tom. 4. tract. 15. de statu religios. in comm. cap. 3. num. 66.* Et de aliis concessis particularibus Provinciis, & Conventibus, tanquam de communibus, per communicationem, omnibus Religionibus, multoties in hoc cursu tractavimus.

Ratio du
bitandi
pro parte
negativa,
validis si
mis in-
stantiis
fulcitur.

109. Ex alia parte videtur hoc valde difficile, & alienum à mente Pontificum, atque à jure communi, multum exorbitans, maximasque parere confusiones, & absurda, & omnia ut ita dicam, confundens. Quis enim credere poterit, quod privile-

gia concessa Provinciis Religionum, apud infideles degentiam, & in propaganda fide laborantium; ubi nec adest assistentia Episcoporum, nec copia ministrantium necessaria pro salute infidelium; intelligantur concessa pro Provinciis, & Conventibus inter fideles existentibus? Quis privilegium concessum uni Monasterio pauperi, ad sublevationem pauperatis, diceret concessum esse alteri Monasterio diviti, illius, vel alterius Ordinis? Quis, concessum alicui Monasterio, propter magnam numerositatem Religiosorum, in illo frequenter viventium, assereret extendendum ad aliud, quod paucos continet, & sustentat Religiosos? Quis indulgentias, aut privilegia concessa alicui Ecclesiae, vel Monasterio, in quo est imago singularis, & miraculosa B. Virginis, vel Christi Domini, vel Corpus, aut singularis reliquia alicujus Sancti, vel ob magnam populi devotionem, & frequentiam; judicaret concessa esse aliis Monasteriis, aut Ecclesiis, in quibus talis ratio non invenitur? Sic enim tepesceret populi devotio, & non esset discrimen inter visitare Ecclesiam Lauretanam, vel Jerosolymitanam, vel Praesepe Domini, vel D. Jacobi, & alias visitare Ecclesias, quod nullus dicet. Certe talia credenda non sunt, quia à ratione aliena. Et idem est de concessis alicui particulari Religioni, ob speciale institutum, ut concessum Societati Jesu non recitandi officium Divinum in Choro, &c. Et Nobis non eundi ad procesiones publicas obstrictissimam clausuram, quam pro-

fitemur, quæ proculdubio non participantur ab alijs Religionibus, nisi eis in specifica forma fuerint concessa.

Quæ privilegia sine dubio communicantur, quæ etiam non communicantur?

110. Sed ut certa ab incertis separemus, certissimum est apud Doctores primo, quod privilegia concessa alicui personæ, ratione Dignitatis, officij, vel ministerij; quibusvis personis, ejusdem, vel alterius Ordinis communicantur in eadem dignitate, Officio, vel Ministerio existentibus: ut Generalibus, Provincialibus, Prioribus, Capitulis, Confessoribus, Prædicatoribus, &c. Et alia, quæ conceduntur particularibus personis alicujus Ordinis, non ut particulares sunt; sed ut membra, & partes alicujus Congregationis, vel Communitatis; quia sicut sunt vel in eodem Officio, & Dignitate, vel in eisdem exercitijs Religionis in communi; sic participare æquum est eisdem favores, & gratias: quod est commune inter Doctores. Sicut etiam est commune inter illos privilegia concessa alicui particulari personæ, ut tali; alijs nullo modo communicati, nec in proprio, nec in alieno Ordine: quia talia privilegia sunt personalia pure, & sequuntur personam, & cum illa extinguuntur; & sunt omnino incommunicabilia. *Cap. sane, de regul. juris, in 6.* Maxime, quia quod uni ut proficuum conceditur, alijs fortasse erit inconveniens, & nocivum, evertereturque totus ordo Religionum, si quod aliquibus ob speciales circumstantias, necessitates, aut qualitates conceditur, omnibus indiscriminatum communicaretur.

111. Secundo est certum Prælatos omnes, gaudere privilegijs omnibus, subditis Religiosis concessis, etiam si de Prælati in eis nulla mentio fiat; eo quod in favorabilibus, licet non in odiosis, nomine Religiosorum, Prælati veniant. At concessa privilegia Prælati, ut talibus non conveniunt singulis Religiosis; quia conceduntur ratione Dignitatis, non vero ratione personæ, aut quia Religiosi sunt, sed quia Prælati. Nec similiter concessa Prælati Superioribus ut talibus, nimirum Generali, aut Provinciali, non conveniunt Prælati inferioribus. Et sic concessa Generalibus, non competunt Provincialibus, nec concessa Provincialibus, communicantur Prioribus; quia illis ob Dignitatem supremam competunt, quæ non reperitur in istis. Et idem est de concessis Capitulis Generalibus, quæ Provincialibus Capitulis non conveniunt. At privilegia concessa Prælati inferiori, licet aliqui dicant non convenire Superioribus, ob constitutionem Julii II. in qua disponit, quod communicatio fiat ordinatim inter partes: de Superiore locali ad Superiorem localem; de Provinciali ad Provinciale: ergo non est faciendus transitus de Priori, ad Provinciale. § Verius tamen est oppositum: nam si Prælati Superior de jure habet eandem, & majorem potestatem, quam Prælati inferior, respectu cujuslibet Monasterij, deneganda non est ei participatio privilegij concessi inferiori ratione Potestatis, seu Officij: maxime cum sumus in re favorabili.

Coq;

Concessi
Religio-
sis con-
veniunt
Prælati,
non
contra

O
pi
gi
Co
tu
cle
ve
vin
co
fa,
on
co
re:
dic

Constitutio autem Julij II. solum statuit modum communicationis, inter Superiores, qui pares sunt in Officio; sed non negat ut Majores gaudeant privilegiis, concessis Minoribus.

Omnia privilegia uni Conventui, Ecclesiae, vel Provinciae concessa, aliis omnibus convenire aliqui dicunt.

112. His sic statutis, veniamus ad principalem quaestionem, circa quam plures, & graves Authores absolute tenent omnia, & singula privilegia concessa uni Provinciae, Conventui, Ecclesiae, vel particularibus Religiosis (non ut particulares sunt, sed ut membra alicujus Communitatis, vel Congregationis) competere aliis Provinciis, Conventibus, & Religiosis, non solum ejusdem, sed alterius cujusvis Ordinis. Quod probant primo ex dictis num. 108. Secundo: quia ita concessit Clemens VIII. Ordini S. Hieronymi in Hispania. Gregorius XIII. Societati. Clemen. VII. & VIII. nobis Carmelitis Excalceatis, & alijs alij Pontifices concessere. Ut concessa uni Monasterio, aut Personis ejusdem Ordinis, extenderentur ad omnia Monasteria, & Personas ejusdem Ordinis. Et cum haec ipsa privilegia communicentur alijs, sequetur etiam omnes alias Religiones, & in omnibus earum Monasterijs, gaudere privilegiis concessis uni Conventui, vel Provinciae. Et ideo Pius IV. ad instantiam nostri Regis Philippi II. Ordini S. Hieronymi in Hispania haec concessit, prout refert *Collector privilegiorum ejusdem Ordinis*: verbo *extensio privilegiorum*: Quod Omnia, & singula privilegia, immunitates, & exemptiones, prerogativa, indulta temporalia, favores & gratia cuivis Monasterio dicti Ordinis per quoscumque Romanos Pontifices

Prædecessores per se, & per Sedem Apostolicam, ejusve Legatos, & Nuntios in genere, & in specie concessa, ad omnia, & singula Monasteria, d. Ordinis tam virorum quam mulierum, quibus in specie concessa non sunt: & in quibus alia causa concessionis, & indultorum predictorum, alias quam praefertur, subsunt, extensa intelligi debeant, ad id ut ipsa Monasteria, illis pariformiter uti, frui, & gaudere possint; proinde ac si eis in speciali concessa fuissent, Authoritate Apostolica extendit, & ampliavit: illaque inter omnia tam virorum quam mulierum Monasteria ejusdem Ordinis, in omnibus, & singulis communia esse voluit. Hactenus Ille: quibus adjunge privilegium concessum à Clemente VIII. Conventui S. Stephani Salmantino ordinis Prædicatorum, quo gaudet totus Ordo Prædicatorum, ac proinde alij cum eo in privilegiis communicantes.

113. Hanc sententiam modo dicto tenent, Tamburin. *de jure Abbas.* tomo 1. *disp.* 17. *quest.* 2. n. 1. ubi alia adducit privilegia. Pellizzar. *tract.* 8. *cap.* 1. num. 42. & 43. Bruno Cassaing. *tract.* 1. *cap.* 2. *prop.* 5. *Quintanadvennas singul. quest. tom. 2. tract. 2. singul.* 15 n. 5. *Port el. verb. communicatio privileg. num. 6. & verb. privil. num. 20.* Miranda tomo 2. *quest.* 46. *artic.* 7. *Ant. à Spir. S. tract.* 1. *disp.* 1. num. 40. *Rodrig. tom. 1. quest.* 55. *art.* 18. *Hieronym. Garcia in Polit. regul. tract. 8. diff. 1. dub. 4. n. 8. & præcipue n. 11.* Quare dicunt hi Authores, quod licet ex vi concessionis, hoc intuitu, vel illo, hac vel illa ratione, aut circumstantia non extendatur privilegiū ad alia Monasteria, vel Ec-

Senten-
tia dictæ
explica-
tio, &
auctores
pro ea,

clesias, ubi non est talis circumstantia, vel ratio; bene tamen ex vi alterius generalis concessionis: quia Successor Pontifex, omnia concessa quacumque ratione ad alia extendit; maxime, quia in dubiis extendenda sunt privilegia, non coarctanda: quemadmodum indulgentia Portiunculæ communicata Ecclesiæ speciali, extenditur ad omnes Ecclesias Minorum. Sed hoc ultimum nihil probat: quia ad hoc datur privilegium speciale Pauli V. extendentis illam indulgentiam Portiunculæ ad omnes Ecclesias Minorum. Ex quo colliges extendi etiam per communicationem ad omnes Ecclesias aliorum Ordinum juxta n. 118. dicenda.

Quando in aliis Conventibus eadem vel similis ratio militat, participant privilegia uni Conventui concessa.

114. Sed huic sententiæ nunquam acquiescere potuimus propter dicta num. 109. Quare asserimus primo, quod tunc privilegia concessa Provinciæ, Ecclesiæ, Loco sacro, aut particularibus personis, conveniunt per communicationem omnibus Ecclesiis, Provinciis, locis sacris, & particularibus Religiosis (non ut particularibus, sed ut partes sunt alicujus Congregationis) tam ejusdem, quam aliarum Religionum, quando in eis militat eadem, vel similis ratio, propter quam Pontifex alia privilegia concessit: quia ubi sunt eadem, similia, vel æquipollentia obsequia Dei, vel Ecclesiæ sanctæ; credendum est velle Pontificem, illa privilegia eoque extendere. At ubi talis ratio, eadem, similis, vel æquivalens non militat, credendum est nolle Pontifices concedentes alicui Congregationi, Ecclesiæ, vel Conventui, ob rationes,

& circumstantias particulares illis solis convenientes aliqua privilegia ea extendi ad alia, quia illis conceduntur ob rationes singularissimas, in eis dumtaxat inventas, quæ non militant in aliis: & tunc censentur quasi personalia, & non extensibilia. Quod verificatur in omnibus casibus à nobis adductis num. 109. & quæ pro contraria sententiâ adduximus, num. 108. intelliguntur de illis, de quibus in prima parte hujus assertionis loquimur.

115. Quod alii aliis verbis explicat, dicentes quod quando privilegium, indulgentia, &c. conceditur alicui Ordini, Monasterio, Ecclesiæ, &c. intuitu Religionis, vel intuitu Doctrinæ, &c. quamvis forte major Religio, aut doctrina in tali Monasterio vigeat, ob quam causam ei primo conceditur, extenditur nihilominus ad alia Monasteria ejusdem Ordinis, & etiam aliarum Religionum: quia jam eadem, vel similis, vel æquivalens ratio censetur in omnibus reperiri: ut Indulgentia pro die Patroni, vel alicujus Sancti Ordinis: vel suspensio interdicti pro eis diebus; quod respectivè communicatur aliis Ordinibus. § At si privilegium, vel indulgentia concessa sit intuitu alicujus specialis circumstantiæ, Loci, vel Congregationis; quia nimirum in eo est imago valde miraculosa, Corpus alicujus Sancti; quia in loco illo exercitum fuit aliquod mysterium, vel excellentissimum opus; vel quia hoc petit specialis ratio Instituti illius Ordinis, talia indulta non extenduntur ad alios Ordines, loca, vel Ecclesias, in quibus

Id ipsum alia via explicatur, & confirmatur instantiis manifestis.

bus non viget illa ratio: sed sunt quasi singulares, & personales illius loci favores. Quemadmodum privilegia concessa Prælati secundum omnes, non competunt subditis; quia illis conceduntur, ob specialem circumstantiam excellentiæ, quæ in istis non reperitur: & privilegia concessa huic particulari, ut tali, omnes dicunt alteri non convenire; quia illi conceduntur ob specialem circumstantiam personæ, quæ in isto non datur: ergo similiter concessa particulari loco, Provinciæ, aut Monasterio non intuitu Religionis; sed ob specialem circumstantiam illius; non conveniunt aliis, etiam per communicationem, ubi tales circumstantiæ defunt: aliàs omnia confunderentur: pietas, & devotio in fidelibus respectu aliquorum locorum non parum frigesceret, & minueretur. Atque ita docent Suarez de legib. lib. 8. cap. 28. num. 1. Lezana tom. 2. cap. 1. num. 52. Petrus ab Angelis in speculo disput. 2. sect. 2. a num. 14. Bordon. som. 2. resol. 52. a num. 75. Quaresmi in sua Hierusalem illustrata, som. 1. lib. 2. cap. 1. dubio 5. §. Alterum.

Quæ raro, & cum difficultate conceduntur, non extenduntur ad alios Ordines.

116. Afferimus secundò: non extendi communicationem ad eas Gratias, quæ alicui particulari Conventui, vel Religioni per Brevia particularia, præcedente decreto, vel examine alicujus Congregationis, Pontifices concedunt, quia cum non concedantur intuitu obsequii communis cum aliis Religionibus, seu Conventibus; sed ob particularem, & specialem rationem: & sic computentur inter ea, quæ raro & cum

magna difficultate conceduntur, sapiantque naturam singularium gratiarum, ideo non communicantur ex vi generalis communicationis. Ut si alicui Conventui præbeatur facultas alienandi bona immobilia, si alicui Congregationi detur potestas recitandi de aliquo Sancto, vel apponendi in Breviario Sanctum sui Ordinis, vel reducendi numerum Missarum: ad quæ omnia, decreta Congregationis, & examen illius regulariter præcedunt: & sic computantur inter ea, quæ raro, & difficulter conceduntur, minime extenduntur ad alia Monasteria, vel ad alios Ordines. Lezana tom. 3. verbo Missæ, num. 51. Quintanadvenas singul. citat. num. 3. Diana, quem refert, & sequitur N. Petrus ab Angelis disput. 2. sect. 2. num. 17.

117. Ex his patet, ad ea, quæ pro contraria sententia afferuntur. Illæ namque amplissimæ concessionis Summorum Pontificum, intelligi debent cum limitationibus assignatis: quia solum loquuntur de communicationibus, quæ Ordinibus, & Congregationibus, Locis, & personis communiter fiunt, seu intuitu Religionis, doctrinæ, vel alterius circumstantiæ, quæ eadem vel similis, vel æquivalens in aliis reperitur; non verò de concessis particularibus Locis, vel Ecclesiis privatis ob specialissimas rationes, in eis repertas: sicut nec loquuntur de concessis privatis Personis, ut talibus, ob singulares circumstantias, & qualitates, quæ in illis considerantur; nec intelliguntur de his, quæ raro, & non sine magna

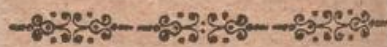
Solvuntur ea, quæ pro contraria sententia afferuntur.

difficultate, ac præcedente examine conceduntur: quia in generali concessione non veniunt, quæ non essent concessa, si specificè peterentur. De quibus est intelligendus notabilis textus in capite *Cum capella, de privilegiis*. Ubi disponitur, quòd privilegiū concessum uni Ecclesiæ, vel Provinciæ, seu Loco nequit trahi ad aliam Ecclesiam, Provinciam, seu Locum: quod intelligitur modo in duabus nostris assertionibus dicto.

Omnia huc usque dicta etiam de indulgentiis accipienda sunt,

118. Afferimus tertio: omnia quæ dicta sunt de privilegiis adaptari debere Indulgentiis; siquidem sub privilegiis nomine comprehenduntur, & sub proprio nomine indulgentiarum nobis, & aliis sunt communicatæ. Quare omnes communicantur, quæ generaliter alicui Religioni cōceduntur, intuitu Religionis: nisi fuerint de his, de quibus specialis mentio requiritur; non verò quæ ob specialem, & specificam rationem alicui Ordini, Ecclesiæ, vel Monasterio conferuntur, & quæ raro, & non nisi cum magna difficultate solent concedi. Talis est indulgentia altaris privilegiati; quia hæc conceditur ex specialissimo indulto, & difficillimè: & ideo non comprehenditur sub generali communicatione, uti prædicatur de stylo Curia. Peyrinis tom. 2. *privileg. ad constitut. Pauli III. in annotat. num. 1.* Tambur. tom. 1. *disp. 17. quest. 2. num. 4.* Merola tom. 3. *de privileg. cap. 8. dub. 22. num. 21.* Antonius à Spiritu sancto *tract. 1. disp. 1. numer. 45. licet alii oppositum probabiliter teneant.* § Similiter, Indulgentiæ perpetuæ, quæ continent generalem ra-

tionem, nimirum auxilium Sanctorum, augmentum Christianæ Religionis, splendorem Ecclesiarum, communicantur; licet in specie ab aliqua Religione impetratæ fuerint. Non verò communicantur indulgentiæ, sicuti nec alia privilegia, quæ solum ad tempus determinatum cōferuntur: quia communicatio intelligitur de indulgentiis, & privilegiis perpetuis. Bordon. tom. 2. *resolut. 52. num. 77. & 81.* Lezana tom. 3. *verbo indulgentia, num. 8.* Antonius à Spiritu sancto *tract. 1. disput. 1. num. 43 & 46.* Hieronym. Garcia *tract. 8. diff. 1. dub. 4. n. 9.* Petrus ab Angelis *disp. 2. sect. 2. num. 25. & 26.*

PUNCTUM VIII.

De usu privilegiorum, tam pro foro externo, quàm interno.

119. PLURA quæ ad usū privilegiorum pertinent, manent jam ex dictis explicata. Nam utrum privilegiatus teneatur aliquando uti privilegio? diximus num. 11. An si privilegium fuerit sub conditione impetratum, eo uti possit impetrans, ante impletionem conditionis? num. 34. & alia plura diversis locis hujus Capituli explicuimus: & an Novitii uti possint omnibus privilegiis, pro Religiosis professis expeditis diximus hoc tomo, *tract. 15. de statu Religioso in communi, cap. 3. num. 85.* Nunc ad alia, quæ remanent accedentes, duplici §. totum hoc negotium absolvemus.

§. 1.

Alibi dicitur circa hanc materiam referentur.